

„Jeg tænker, at Barnepiggen kommer og henter mig,“ sagde han.

Baade Fru Vilhelmine og Frøken Søholm lo hjerteligt af hans flotte Ripost. Frøken Søholm formelig skogrede op af Tilfredshed.

Blodet var faret Jægermesteren til Hovedet. Men af Angst for at røbe sig og blive latterlig bestemte han sig til at le med de andre.

„Bravo, Frandsen!“ sagde han anerkendende.

Hr. Frandsen, der selv var forbavset over sit Vid, takkede smigret for Bifaldet med en dyb Bøjning.

„Vi sad netop og talte om at benytte det gode Vejr til en Udflugt, John,“ sagde Fru Bertha. „Vilhelmine foreslog en Køretur til Follebro for at se den Udgravning, som der har staaet om i Bladene. Hr. Frandsen veed, hvor det er, og tilbyder sig som Vejviser.“

„Du husker nok ikke paa,“ sagde Jægermesteren til sin Kone, „at Landauerer er i Odense med min Bror. Og Charabancen er desværre hos Smeden.“

„Er den der endnu? . . . Saa kan vi jo tage Jagtvognen.“

„Der er kun Plads til fire.“

„Det er ogsaa nok, naar du selv er Kusk. Jeg foretrækker dog at ride.“

„Det kan du ikke.“

„Hvorfor?“

„Du veed jo, at Kora er bleven halt.“

„Herregud, saa tager jeg den røde Kørehest, den har jeg redet før. Gør nu ikke saa mange Ophævelser!“

„Hvad mener du, Tante Bertha? Tror du virkelig, den Udgravning har den fjerneste Interesse?“

„Det veed jeg ikke. Men Forslaget om en Køretur tiltaler mig i hvert Fald. Der er saa smukt ved Follebro.“

Jægermesteren havde vendt Øjnene mod Jorden. Han stod saadan en lille Tid, vendte sig derpaa om og gik tilbage til sin Stue for at sende Ordre til Stalden.

Kort efter brød Damerne op for at gøre sig i Stand.

Da Fru Vilhelmine kom ind i sit Soveværelse, stod hendes